

[K. B. Andersen.]

dette område, idet den lov, der blev gennemført i juni i fjor, nu udvides til også at omfatte København, Frederiksberg og Gentofte. Det er således endnu et skridt i retning af den tidligere efterlyste forenkling af de noget uoverskuelige skoletilskudsregler, og det er der grund til at takke ministeren for. Fremtidig vil altså alle landets kommuner få tilskud til disse skoleformer efter samme regler, hvad enten de ligger inden for eller uden for Storkøbenhavn, og hvad enten de er statslige eller kommunale. Arbejdet med lovforslaget kan næppe blive særlig omfattende, idet dets principper blev meget omhyggeligt drøftet i fjor under udvalgsarbejdet med loven af 5. juni 1959 om gymnasierne uden for Storkøbenhavn, som nu optages i den nye lov.

For hovedstadskommunerne betyder loven større statstilskud til gymnasieklasserne, men mindre til realklasserne, og det samlede resultat bliver for København en mindreindtægt på næsten 3 mill. kr., for Frederiksberg en mindreindtægt på 1/2 mill. kr., medens Gentofte får en lille merindtægt. Når København kan affinde sig hermed, må det, som det også er nævnt, ses i sammenhæng med lovforslaget om tilskud til Københavns skolevæsen.

I øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind på tallene her; dem må vi i fornødent omfang se på i udvalget.

Der er imidlertid 2 spørgsmål, jeg lige kort vil nævne. Der står i lovforslagets § 2, at

„det er en betingelse for opnåelse af statstilskud, at elever fra andre kommuner, i hvilke der ikke findes en offentlig gymnasieskole, har adgang til optagelse i skolens gymnasieafdeling på lige fod med kommunens egne elever“

— det er fuldstændig klart, hvad der ligger deri — men der tilføjes:

„i det omfang, pladsforholdene tillader det“.

Spørgsmålet er, om denne tilføjelse er nødvendig, for man kan selvfølgelig ikke optage flere, end der er plads til, men der kan heri ligge en favorisering af kommunens egne børn, som i og for sig er dårligt stemmende med de almene principper for tilskud. Der står i lovforslagets § 3, at hjemstedskommunen har pligt til at yde bidrag

i tilfælde, hvor den ikke selv har indrettet tilsvarende undervisning. Det er en ganske klar bestemmelse, som jeg er helt enig i; den har imidlertid været anfægtet, idet man visse steder har draget i tvivl, om den var i overensstemmelse med loven af 1954, der fastslår princippet om vederlagsfri undervisning og ikke direkte peger på denne i praksis helt naturlige undtagelse. Nu er der i går faldet en højesteretsdom, hvorved spørgsmålet vel må være endeligt afgjort; men der har for så vidt været tvivl, idet underretten tog én stilling, landsretten en anden, og højesteret delte sig med 4 dommere mod 3. Men det afgørende er, at højesteretsdommen i går har fastslået, at den praksis, der er fulgt, og som § 3 i lovforslaget giver udtryk for, er i overensstemmelse med loven af 1954, og dermed må formentlig det punkt være afklaret i tilstrækkelig grad.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne tilsige lovforslaget om fordeling af udgifterne til statsskoler og kommunale gymnasieskoler en hurtig og velvillig behandling.

Marius Buhl: Som bekendt har Københavns kommune i skolemæssig henseende en særstilling både administrativt og på anden måde; statstilskuddet til Københavns kommunes skolevæsen beregnes efter andre regler end i det øvrige land. Det er denne forskel, den højtærede undervisningsminister søger, ikke just at komme uden om, men dog at fjerne ved lovforslaget om statstilskud til Københavns kommunale skolevæsen. Det går ganske enkelt ud på, at kommunen skal have et statstilskud pr. barn i kommunens skoler til lærerlønningerne lig med det tilskud, som kommuner med mindst 75 000 indbyggere får. Om denne jævnførelse falder helt retfærdig ud for Københavns kommune, skal jeg ikke komme nærmere ind på, det kan vi tale om i udvalget. De respektive ordførere skal nok vide at varetage Københavns kommunes interesser.

Selve ideen i lovforslaget kan jeg give min fulde tilslutning. Man kan vist heller ikke komme den rette løsning meget nærmere end på denne måde; det ville give et skævt forhold, hvis man tog alle de små landkommuner med, men med de kom-